

25 Απριλίου 2023

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς: Η Πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα

/ [Αγίων και Γερόντων παραινέσεις](#)

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Το σημερινό ευαγγέλιο [το ευαγγέλιο της Κυριακής του Θωμά] μάς προσφέρει μια μεγαλειώδη απόδειξη της Ανάστασης του Χριστού. Μια απόδειξη που πιστοποιείται με την πίστη του αποστόλου Θωμά, αλλά και με την πίστη χιλιάδων άλλων χριστιανών από την αρχή της ιστορίας της σωτηρίας ίσαμε σήμερα.

«Ούσης ουν οψίας τη ημέρα εκείνη τη μια των σαββάτων, και των θυρών κεκλεισμένων όπου ήσαν οι μαθηταί συνηγμένοι διά τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και έστη εις το μέσον, και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν. (Ιωάν. κ'19).

Η πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι η επόμενη του Σαββάτου. Αυτό είναι σαφές από το κατά Μάρκον ευαγγέλιο, όπου αναφέρεται: «Και διαγενομένου του σαββάτου... λίαν πρωί της μίας σαββάτων» (Μαρκ. ιστ' 1-2). Η ημέρα αυτή είναι η Κυριακή, τότε που αναστήθηκε ο Κύριος νωρίς το πρωί. Αργά το βράδυ της ίδιας ημέρας λοιπόν, οι μαθητές είχαν μαζευτεί σ' ένα σπίτι στα Ιεροσόλυμα όλοι μαζί, εκτός από τον Θωμά.

Όλα είχαν γίνει σύμφωνα με την προφητεία: «πατάξω τον ποιμένα και

διασκορπισθήσονται τα πρόβατα» (Μαρκ. ιδ' 27). Οι απόστολοι όμως δεν ήταν άλογα ζώα, για να διασκορπιστούν στους πέντε ανέμους. Συγκεντρώθηκαν όλοι μαζί σ' ένα σπίτι για να περιμένουν τις εξελίξεις και να στηρίξουν ο ένας τον άλλο. Επειδή φοβούνταν τους Ιουδαίους είχαν κλειδώσει την πόρτα. Αναμφίβολα όλοι τους είχαν ζωντανή στη μνήμη την προφητεία του Διδασκάλου τους, όταν τους προειδοποιούσε πως θα τους παραδώσουν σε συνέδρια και θα τους μαστιγώσουν στις συναγωγές (βλ. Ματθ. ι 17). Δεν ήταν δυνατό να ξεχάσουν τα φοβερά λόγια Του: «αλλ' έρχεται ώρα ίνα πας ο αποκτείνας υμάς δόξη λατρείαν προσφέρειν τω Θεώ» (Ιωάν. ιστ' 2).

Ο φόβος των αποστόλων αυτές τις μέρες, όταν μπροστά στα μάτια τους συντελέστηκαν τόσα παράλογα εγκλήματα εναντίον του Διδασκάλου τους, ήταν κάτι περισσότερο από κατανοητός. Αδύναμοι άνθρωποι ήταν. Τι άλλο θα περίμεναν από τους αιμοδιψείς πρεσβυτέρους των Ιουδαίων, αφού γνώριζαν ήδη πόσο αδίστακτοι ήταν στη δίκη του αναμάρτητου και παντοδύναμου Χριστού, του θαυματουργού; Ο Χριστός όμως, ακόμα και μέσα στον τάφο τους είχε στο νου Του, για να μη πάθουν κανένα κακό. Θα τους ενίσχυε να μην προδώσουν ο ένας τον άλλο και να μη σκορπιστούν στις τέσσερις γωνιές της γης προτού τον δουν ζωντανό και δοξασμένο.

Και να που τώρα, το τέταρτο βράδυ από τότε που οι μαθητές χωρίστηκαν από τον Κύριό τους - από τότε που τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν σε δίκη - και την πρώτη μέρα μετά την Ανάσταση, ο Κύριος εμφανίστηκε μπροστά τους ζωντανός και δοξασμένος. Ήρθε κοντά τους και κάθησε στη μέση, ενώ οι πόρτες ήταν κλειδωμένες. Όπως όλα τα θαύματα του Κυρίου Ιησού ήταν πολύ προσεχτικά υπολογισμένα για να βοηθήσουν τον άνθρωπο, έτσι γινόταν και τώρα. Ο Ευαγγελιστής δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας ότι ο Κύριος μπήκε στο κλειδωμένο σπίτι θαυματουργικά.

Ο Κύριος εμφανίστηκε μπροστά τους μ' αυτόν τον τρόπο, πρώτα για να μη τους τρομάξει χτυπώντας την πόρτα. Είχαν τρομοκρατηθεί αρκετά από τους Ιουδαίους κι ο Κύριος δεν ήθελε να τους τρομάξει περισσότερο, ούτε για μια στιγμή. Κι ένας δεύτερος λόγος, που είναι και πιο σπουδαίος, ήταν για να τους δείξει πως είχε ανακτήσει την παντοδυναμία Του, αφού φαινομενικά ήταν αβοήθητος και νικημένος τις τελευταίες τρεις μέρες. Κι αυτό το διατύπωσε πολύ γρήγορα μετά: «Εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης» (Ματθ. κη' 18).

Χωρίς το μεγάλο αυτό θαύμα, πώς θα μπορούσε ν' αποκαταστήσει την κλονισμένη πίστη των μαθητών Του ο Χριστός;

Πώς ο κατακτημένος θα 'δειχνε πως είναι Νικητής;

Πώς θα μπορούσε ο περιφρονημένος, ο εμπαιγμένος, ο βασανισμένος, ο σταυρωμένος και θαμμένος, να δείξει με άλλον τρόπο πως είναι δοξασμένος;

Πώς θα μπορούσε να πείσει με άλλον τρόπο τους φίλους Του πως το πάθος κι ο θάνατος δεν είχαν αφαιρέσει τίποτα από τη δύναμή Του, αλλ' αντίθετα, ως άνθρωπος είχε πολύ μεγαλύτερη δύναμη;]

Και κάτι τελευταίο: ποιο πλάσμα θα μπορούσε ν' αντισταθεί στο θέλημα του Πανάγιου και Πάναγνου Θεού;

Η φύση ολόκληρη υποτάσσεται στην αγιότητα και την αγνότητα. Όταν ο Χριστός ήταν ακόμα ντυμένος με θνητό σώμα, η θέλησή Του μπορούσε να υποτάξει τη θάλασσα και τους ανέμους. Πώς θα μπορούσαν λοιπόν η ξύλινη πόρτα και οι πέτρινοι τοίχοι να του αντισταθούν, τώρα που είχε δοξασμένο σώμα; Όταν το επιθυμεί -κι αυτό το κάνει όταν πρέπει, όπως σ' αυτήν την περίπτωση- η κτίση ολόκληρη είναι σα να μην υπάρχει. Το διάστημα κι ο χρόνος, η πυκνότητα η η ρευστότητα κάποιου πράγματος, το ύψος ή το βάθος, όλα γίνονται αδύναμα, ανοιχτά, υποταγμένα και ανίκανα να προβάλουν οποιαδήποτε αντίσταση.

Ειρήνη υμίν! Ο Νικητής του θανάτου χαιρετά το μικρό στρατό Του με τα λόγια αυτά. «Κύριος ευλογήσει τον λαόν αυτού εν ειρήνη» (Ψαλμ. κη' 10). Από το βάθος των αιώνων ο προφήτης Δαβίδ προείδε τη χαρμόσυνη αυτή στιγμή.

Ειρήνη υμίν! Αυτός ήταν ένας συνηθισμένος χαιρετισμός στην Ανατολή. Στα χείλη του Χριστού τώρα όμως αποκτούσε ένα ιδιαίτερο περιεχόμενο κι ένα ειδικό νόημα. Νωρίτερα, την ώρα που αποχωριζόταν τους μαθητές Του, ο Κύριος είχε πεί: «Ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά» (Ιωάν. ιδ' 27). Ο Χριστός έχυσε το αίμα Του μέσα στο άδειο δοχείο του κόσμου. Στον κοινό και συνηθισμένο χαιρετισμό έδωσε ουράνια γλυκύτητα. Όταν οι άνθρωποι χάνουν την εσωτερική ειρήνη τους κι οι επίγειες μέριμνες τους γονατίζουν, λένε ειρήνη υμίν, αλλά προσφέρουν κάτι που οι ίδιοι δεν έχουν. Ο χαιρετισμός αυτός ούτε τη δική τους ειρήνη μπορεί ν' αυξήσει ούτε την ειρήνη εκείνων στους οποίους απευθύνονται. Το λένε αυτό από συνήθεια, από ευγένεια, απερίσκεπτα, χωρίς νόημα. Το ίδιο πράγμα λένε όταν μαζεύονται για να διασκεδάσουν ή να μηνύσουν και ν' απατήσουν ο ένας τον άλλο.

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=371280>

Από το βιβλίο του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Αναστάσεως ημέρα, Από την Κυριακή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, Ομιλίες γ'», μετάφραση, επιμέλεια Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2011.

PERMANENTLY_REMOVED